

Rólunk mondták

Erre gondolni sem mertem

Vadkerti Imrével beszélgettünk

Vadkerti Imre neve lapunk sok olvasója számára ismerős, hiszen a művész többször fellépett már egészségügyi dolgozók számára szervezett rendezvényeken, és előadása mindig magával ragadta a közönséget. A széles körű ismertséget a Társulat című műsor hozta el számára, de szavaiból kiderül, hogy gyermekora óta egész életét meghatározza a zene szeretete.

– Már általános iskolában zenével, énekléssel foglalkoztam. Kinek, minek a hatására indult ebbe az irányba?

– Hatodik osztályban új pedagógus kezdte tanítani nekünk az éneket Jókai Kis Éva személyében, aki új szintet hozott a kötelező, és addig egyhangú órák után a zeneoktatásba, olyan dalokkal ismerttetett meg minket, amelyeket

mi, gyerekek is szívesen hallgattunk. Rám például nagy hatással volt a Neoton Família Szép nyári nap című felvétele. Így kaptam kedvet az énekléshez. Éva néni ösztönzött arra, hogy közönség előtt is énekeljek. Az első zenekar, amelybe bekerültem 1987-ben, az Alfa Rock nevet viselte. Edda, Korál és P-Box dalokat játszottunk. A banda azért oszlott fel, mert

más-más iskolába kerültünk, és nem volt időnk összejárni próbálni.

– Korán munkára fogták a szülei, a családi gazdaságban kellett segítenie. Közben arról álmódzott, hogy zenész lesz?

– Szeretettel segitettem szüleimnek a fóliázásban, a dinnyeföldön, az állatok körül. Zenélgettem közben, arra viszont gondolni sem mertem,

hogy egyszer az éneklés lesz a megélhetésem.

– Miután befejezte a tanulást, szobafestőként, sofőrként is dolgozott, miközben meghallgatásokra járt. Nem volt nehéz két helyen megfelelni az elvárásoknak? Ki adott erőt azokban az években?

– Mindig jó érzéssel gondolkodtam vissza azokra az évekre, és azokra az emberekre is, akikkel szobafestőként együtt dolgoztam. Nagyon sokat segítettek abban, hogy zenei pályámat építhessem. Akkoriban a munkatársaim és családom támogatása volt a háttér. Nagyon sokat köszönhetek nekik.

– Első szerepe Gábrriel arkangyal volt a Jókai Színházban. Mit jelentett ez az ön számára?

– Akkor mindent. Hatalmas lehetőségként tekintettem erre a szerepre. Az esélyt egyébként Derzsi Györgynek köszönhettem, akivel évekkorábban a Ritmus Zenei Fesztiválon ismerkedtünk össze, és közös célunk volt, hogy bekerüljünk egy rockoperába. Neki előbb adatott meg a lehetőség, de nem feledkezett meg arról, hogy mit tervezünk közösen. Szólt a rendezőnek, Beke Sándornak, hogy ajánlana valakit, aki jó lenne Gábrriel szerepére. Így hívtak be a meghallgatásra.

– Hosszú ideig különféle rendezvényeken zenélt. Abba a világba hogyan tudott beilleszkedni?

– Pontosan tizenkét évig vendéglátóztam, ami életem máig felejthetetlen része maradt. Ez alatt az időszak alatt is rengeteget tanultam. Mivel sokféle rendezvényen szerepeltünk, így igazán ki tudtam teljesedni a zene világában.

– A Társulat című műsor válógatására miért jelentkezett? Mit adott az ön számára a műsor?

– Ismét csak Derzsi György barátom ösztönzésére jelentkeztem a műsorba. Mindig is nagy álmunk volt az István, a királyban szerepelni. Én eleinte túl nagy feladatnak ítétem ezt, nem is akartam elmenni a meghallgatásra, de Gyuri rábeszélte. Elsősorban ismertséget kaptam a műsortól, valamint rengeteg, általam addig nem ismert zenei és színházi technikát sajátíthattam el. Koppány szerepe számomra nagy adomány volt, máig minden előadáson tud számomra újat adni.

– Négy éve tagja a komáromi Magyar Lovas Színháznak. Mennyiben kíván más rutint, hogy lóháton énekel? Mekkora megterhelés a játék mellett az állatra is figyelni? Szabadidejében is lovagol?

– Nagy öröm számomra, hogy tagja lehetek a komáromi Magyar Lovas Színháznak. Természetesen, ahol élő állatokkal dolgoznak a színészek, ott teljesen máshogy kell viselkedni.

Az előadást az nehezíti, hogy a hagyományos színháztól eltérően itt nemcsak egymásra, hanem a lovakra is figyelniük kell. Az amerikai turnéknra nem visszük magunkkal a lovakat, hiszen számukra kínzás lenne a rengeteg utazás. Sajnos elfoglaltságaim miatt a szabadidőmben nem igazán tudok rendszeresen lovagolni, pedig a színház jelezte, hogy mehetnék. Remélem, később élhetek majd ezzel a lehetőséggel.

– A Kormorán zenekar énekese 2011 óta. Ez mennyire változtatta meg az életét?

– Ez szintén nagy fordulópontra az életemnek. Óriási öröm és megtiszteltetés ért, amikor Koltay Gergely, a Kormorán alapítója felkért, hogy legyenek a zenekar frontembere, hiszen akkor már régóta az együttes rajongója voltam, kívülről fűjtam a dalaikat. Boldogan vállaltam, hiszen nagyszerű, hogy egy ilyen múltú és küldetésű társulat tagja lehetek.

– A közelmúltban jelent meg Sólóalbuma címmel a szólóalbuma. Hogyan vezetett idáig az út? Hogyan válogatta a dalokat?

– Minden énekes legnagyobb álma, hogy önálló lemeze jelenhessen meg. Gyakran előfordult, hogy koncertek után a közönségből többen is megkérdezték, meg lehet-e hallgatni a számokat CD-n. Így jött az elhatározás, hogy kedvenc dalimat összeválogatva kiadok egy gyűjteményt. Valójában a tavaszi, amerikai turné feleségem, Zsuzsi lepott meg vele. A sólyom a kedvenc madaram, az utazás, a szabadság jut róla eszembe, ezért választottuk ezt a címet. A bónuszfelvétel a számomra legkedvesebb dal, a Hazám, hazám.

– Három gyermeke van, ők is zenélnék?

– Legidősebb fiam, Bálint szaval, ő viszi a prózai vonalat a családban. Bence fiam hegedűl, lányom, Csenge pedig táncol. Nagy örömmre mindig szívesen szerepelnek Komáromban, a lovas színházban.

– Ma is a felvidéki Gútán él. Nem gondolkodott költözésen?

– Nem, nekem Gúta az otthonom. Ott születtem, ott él a családom, oda kötnek a gyökereim. Inkább vállalom az utazást, ingázást, még akkor is, ha ez nagyon sok időmet elrabolja.

– Ezekben a hetekben Amerikát járja. Milyen élményei vannak eddig?

– Igaz, még csak néhány hét telt el, de már most úgy érzem, hogy ez az eddigi legjobb turnénk. Már túl vagyunk a premieren, ahol az emberek állva tapsoltak, ami számunkra a legpozitívabb visszajelzés. Eddig ez volt a legnagyobb élmény számomra.

– A felesége hogyan viseli az állandó utazást, a távolléteket?

– Mivel évek óta gyakran kellett utaznom, távol lennem otthonról, így valamennyire már megszokta a helyzetet, de mindegy, hogy egy napra vagy egy hónapra megyek el, mindig egy hónapra megyek el, mindig nehéz szívvel enged el.

– És mintha nem lenne elég a színház, az együttes, a vendégszereplések, saját zenekara is van, a Vadkerti Imre és barátai. Mesélne erről a csapatról?

– A zenekar tagjai régi ismerőseim, barátaim, akik nem mellesleg profi zenészek. Ember Péter és Tornóczy Tibor gitáron, Sárosi Dávid szaxofonon, Kovács László dobos, Szűts István billentyűs hangszereken, Zsoldos Tamás basszusgitáron játszik. A fiúk szívesen lélekkel muzsikálnak. Amit ki szeretnék említeni, az mindenképpen az, hogy mi mindig élő zenét játszunk, ami számunkra nagyon fontos. Idén négy alkalommal adtunk nagykoncertet a Lovas Színházban.

– Mi jelent kikapcsolódást az ön számára, milyen hobbijai vannak?

– Nagyon szeretek gitározni, így a szabadidőm nagy részét ezzel töltöm.

– Többször lépett már fel egészségügyi szakdolgozók számára szervezett rendezvényen, mindig nagyon szerette a közönség. Önnek milyen élményei vannak ezekről a fellépésekről?

– Valóban, már többször kaptam meghívást, és mindig örömmel tettem eleget a felkéréseknek. Nagyon hálás volt a közönség, óriási szeretettel fogadtak. Szerencsére komoly egészségügyi problémám még nem volt, így a betegágy mellett még nem találkoztam velük. De tudom, hallom, hogy milyen nehéz körülmények között kell végezniük a hivatásukat. Isten áldja őket odaadó munkájukért.

Bródi Emília

Nemcsak énekelt, kvízmasterként is részt vett az V. Ápolási Versenyen

